Православни основац

Дјечији часопис Епархије звоничко-тузланске ❁ број 1 ❁ година 2018

Духовне приче

Молитве

Дјечије пјесме

Поучни афоризми

Јеванђелске поуке

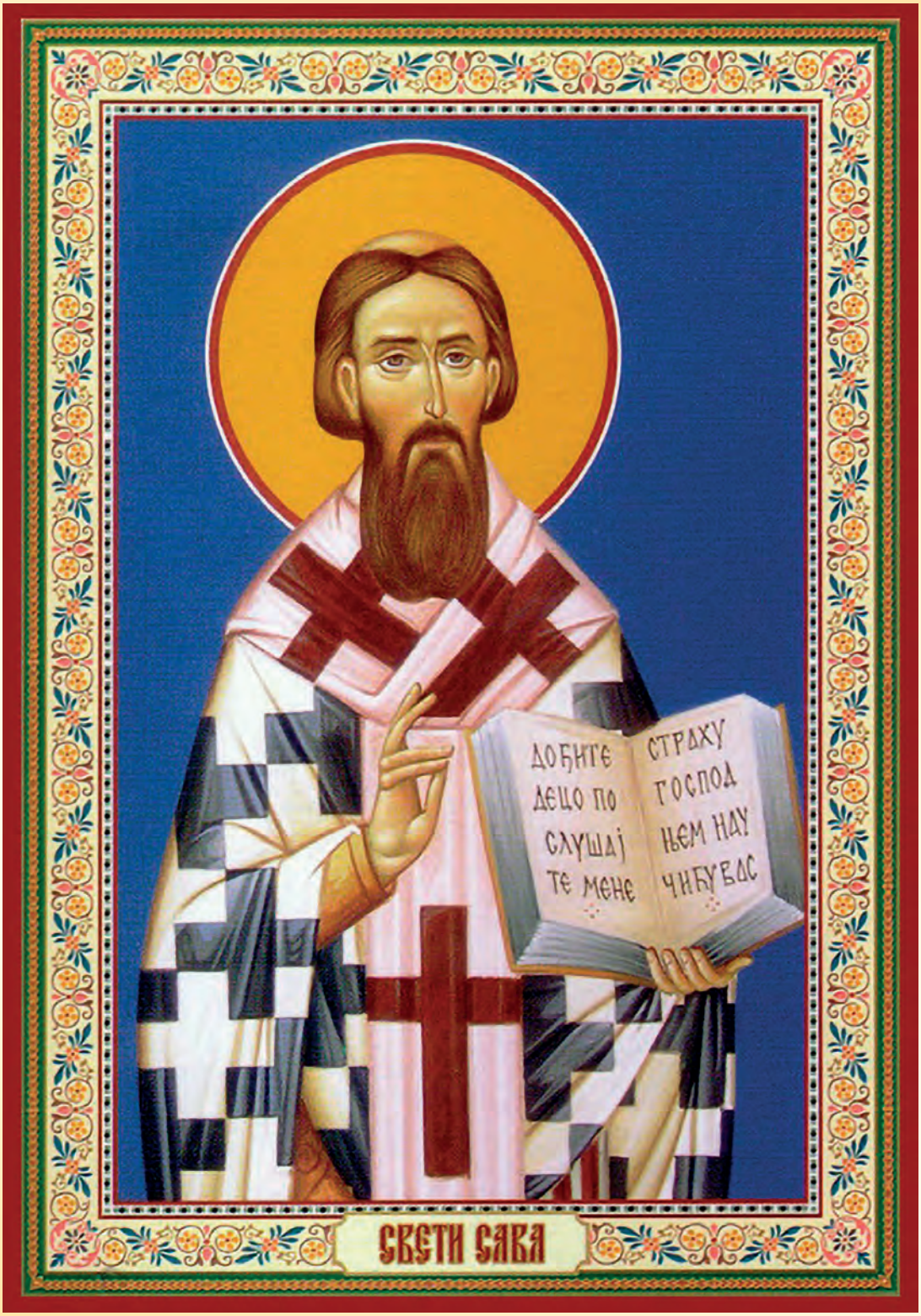
ДОЂИТЕ ДЕЦО ПО СЛУШАЈ ТЕ МЕНЕ
СТРАХУ ГОСПОД ЊЕМ НАУ ЧИЋУ ВАС
СВЕТИ САВА

ПРАВОСЛАВНИ ОСНОВАЦ

САДРЖАЈ

04 ПОЗДРАВНА РИЈЕЧ ЕПИСКОПА ЗВОРНИЧКО-ТУЗЛАНСКОГ Г. ФОТИЈА

05 МОЛИТВА ГОСПОДЊА

06 О МОЛИТВИ

07 ТРИ „ЈА"

09 РАЗУМНО ДИЈЕТЕ

10 КРСНА СЛАВА

11 ПОНАШАЊЕ У ЦРКВИ

12 ПИЈЕСАК И КАМЕН

14 ФРИЗЕР

15 ПРОДАВНИЦА КОД БОГА

16 ИНТЕРНЕТ И ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

18 АПОСТОЛ ПАВЛЕ

20 ЛИТУРГИЈСКА АЗБУКА

22 ПОШТУЈ ОЦА СВОГА И МАТЕР СВОЈУ

26 ИЗВЈЕШТАЈИ СА ТАКМИЧЕЊА ИЗ ВЈЕРОНАУКЕ

Излази са благословом
Његовог Преосвештенстенства
Епископа зворничко-тузланског
г. ФОТИЈА

Година I, број 1,

Издавач:
Издавачка кућа Епархије зворничко-тузланске Синај

За издавача:
ђакон **Бојан Чечар**

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

протојереј-ставрофор
Јован Михајловић

презвитер
Синиша Шаренац

протођакон
Драган Поповић

ђакон
Бојан Јокановић

ђакон
Владо Мојевић

Поздравно слово владике Фотија

Драга дјецо,

Бог је наш Небески Отац, који нам је подарио живот и читав космос: звијезде, море и све планете и заповједио да Га тражимо.

Бог није далеко од нас, Он је у свакој латици цвијета, у тихом повјетарцу, у пјесми жетелаца, а посебно у своме дому у Цркви.

Ако желимо, ту га увијек можемо пронаћи, окруженог мноштвом анђела и друге дјеце, обасјане Божанском свијетлошћу и љубављу.

Бог вас благословио!

Епископ
зворничко-тузлански

МОЛИТВА ГОСПОДЊА

Оче наш,
који си на небесима,
да се свети име Твоје,
да дође царство Твоје,
да буде воља Твоја
и на земљи као и на небу;
хљеб наш насушни
дај нам данас;
и опрости нам дугове наше
као што и ми опраштамо
дужницима својим;
и не уведи нас у искушење,
но избави нас од злога.

О молитви

Сви људи имају потребу за молитвом, више него што дрвеће има потребу за водом. Зато што нити дрвеће може да даје плодове уколико не упија воду кроз корење, нити ћемо ми моћи да доносимо скупоцјене плодове побожности уколико се не напајамо молитвом.

Зато треба и када устанемо из постеље да предухитримо сунце службом Богу; и када сједимо за столом ради обједа и када се спремамо за починак.

Или боље речено – сваког часа треба да узносимо молитву Богу, прелазећи тако помоћу молитве један пут који је једнак дужини дана.

Свети Јован Златоусти

Молитва је – вода жива,
којом душа їаси жеђ.

ТРИ "ЈА"

Једном је унук дошавши код дједа упитао: *„Шта је то душа“*? Дјед му исприча причу коју је чуо давно-давно од свога дједа. *„Кажу, у човјеку живе три Ја, који подржавају и усмјеравају човјека у току његовог живота.*

Прво „ја“ је најхладније. Њега виде сви људи који те окружују.

Друго „Ја“ је најтоплије. Њега виде теби најближи људи. Прво и друго се увијек међусобно боре за власт над човјеком, и њихова разлика у нама рађа сумњу и страх.

Треће „Ја“ има способност помирити, наћи компромис међу прва два. Треће „Ја“ не види нико. Често и ми сами не осјећамо његово присуство, али је оно увијек са нама.“

Никада ја нисам чуо за њих – рече унук.

Дјед се осмијехну и рече: *Прво „Ја“ то је Разум. Ако он побјеђује друго „Ја“, човјек постаје прорачунат и хладан.*

Друго „Ја“- јесте Срце. Ако оно побјеђује, ми постајемо наивни. Тада нас је лако преварити и ранити. Треће пак јесте Душа. Само је она способна створити у нама хармонију.

БРИЈЕМЕ ИСТИНЕ

Данас је све отворено за познање Истине. Само су многа срца затворена.

ОБОЈИ ИЛУСТРАЦИЈУ

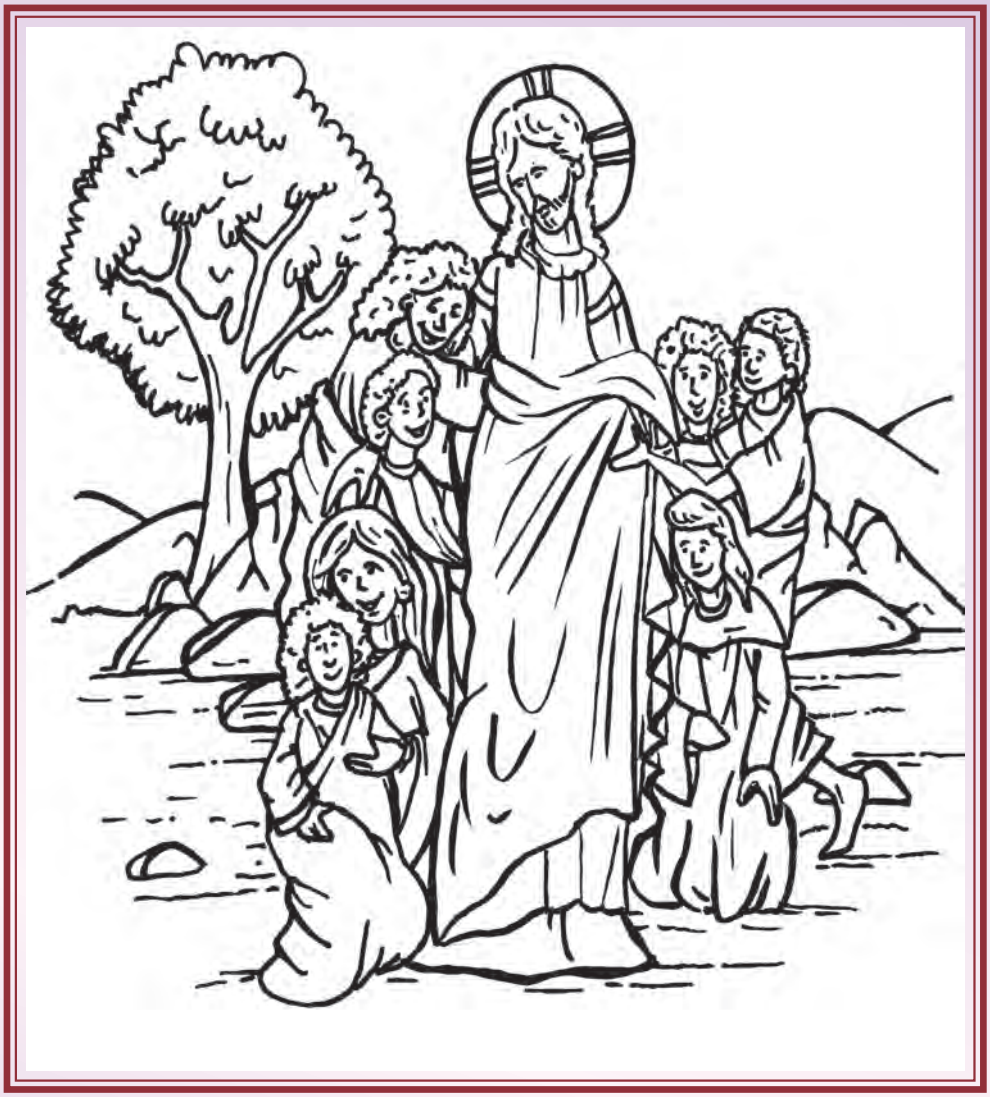

„Пустите дјецу нека долазе к' Мени, и не браните им, јер је таквих Царство небеско."

(Мт. 19.14)

РАЗУМНО ДИЈЕТЕ

Једном се мали Иван враћао кући из школе. На прагу од куће сретне га отац, који је био безбожник, па га запита:

- Кажи ми дијете, шта те је данас учио вјероучитељ?

- Шта ме је учио?...

Вјероучитељ нас је учио, да постоји један Бог у Три Лица.

- А зар вам не рече, да Отац није старији од Сина, нити је Син млађи од Оца?

- Да, тако нам рече, мили тата - одговори Иван.

- О, сине мој, како је то велика глупост - одговори отац безбожни.

- Погледај сине! Нисам ли ја твој отац?

- Да тата - одговори дјете.

Ето видиш, дијете моје, кад сам ја твој отац, то морам ја бити старији од тебе. Није ли тако?

- Тако је, драги тата. Ти си старији од мене као човјек, но као отац ти ниси старији од мене, јер у онај час кад си ти постао мој отац, ја сам постао твој син. Зато, ако је Небесни Отац од пре времена, то од пре времена мора да буде и Син.

Безбожни отац обори главу, замисли се и од тада није се усудио да пита дијете, шта га је учио вјероучитељ у школи.

КРСНА СЛАВА

Ниједан народ није тако смишљено и њежно украсио хришћанске празнике као српски народ. Све је окићено нарочитим дирљивим и красним обичајима као лијепо изаткани ћилим. Па још како су Срби научили да воле и поштују свеце Божије, нарочито своје крсне славе. Заиста као нико у свету.

Шта је крсна слава? То је један искључиво српски обичај. Сваки дом има свога свеца заштитника. Хришћански свеци нису некакви измишљени богови него стварне личности, који су као људи на земљи живјели богоугодним животом, посветили се и у Рај ушли. Они се моле Богу за нас на земљи и Бог из љубави према њима - зато што су они показали своју љубав према Богу - испуњава им молитве за људе. Ко слави Бога и Божје Свеце, као праве и истините, бесмртне људе, који из овог пролазног и смртног живота Богом Живим прећоше у живот вјечни и бесмртни, тај ће се и сам славом Божјом прославити и Богу и Светима уподобити, јер ће од Бога бити заједно са Светима прослављен у вјечном Царству Небеском. Света Крсна Слава управо и има тај смисао и значај: да све нас окупи и сједини у једну праву братску Христову заједницу, у свету Цркву као сабор Божији, као сабрање дјеце Божије, те зато Крсно Име и славимо у славу Божију и у част Светих, на наше спасење и обожењена очовечење и охристовљење, на богоугодно здружење и сједињење са њима, нашим Славама, и преко њих са Христом, нашом вјечном и непролазном Славом.

Извор: Свечарска житија - Ава Јустин Поповић, издање манастира Хиландара.

Понашање у Цркви

Изузев родитељског дома и школе, постоји једно изузетно важно мјесто гдје се сабирају православни хришћани. Такво мјесто назива се Црква или Храм Божији. Ово мјесто је дом молитве. Простор и вријеме овога дома испуњени су богослужбеним сусретањима Бога и Његовог народа. Отуда су спољашњост и нарочито унутрашњост Цркве знатно другачијег изгледа од свих других грађевина. Храм Божији је сличан лађи која води све сабране у наручје небеског Оца.

Долазак православног хришћанина у Цркву подразумијева посебан вид владања. Окупљање и понашање свих оних који пристижу у Храм Божији одликује се веома сликовитим радњама. Улазак у простор дворишта Цркве повод је за осјењивање знаком Часног Крста и исказивање благодарности Пресветој Тројици на свему. Ступање у храм, такође, требало би да буде пропраћено осјењивањем знаком Часног Крста, али и цјеливањем Светих икона. Пошто заузме одговарајуће мјесто у Цркви, хришћанин учествује у богослужбеном животу Православне Цркве на више начина. Осим стављања знака Крста, хришћани хвале Оца, Сина и Духа Светога слушањем и прихватањем ријечи Божије, исповиједањем основних истина вјере и појањем. Сагињањем главе приликом читања Светог Јеванђеља, вјерници дају израз своје пажње и поштовања. Приликом преноса Часних дарова са жртвеника на Свети престо (на Великом входу), приклањањем главе вијерници се сјећају Христовог добровољног одласка на страдање. Коначно, учешће у богослужењу задобија своје испуњење у тренуцима непосредног сједињења са Господом Исусом Христом на Светом причешћу. Искуство, пак, овог мирног и благодатног времена, хришћани носе са собом и по одласку из Храма. На тај начин, понашање хришћана у цркви постаје примјер и мјерило њиховог владања у свакодневном животу.

ПИЈЕСАК И КАМЕН

Живјела два пријатеља. Једног дана, шетајући плажом, почну се препирати тако жустро да један удари другог по образу. Осјети бол овај други, али му не узврати него ћутке написа у пијеску: Данас ме мој најбољи пријатељ удари по образу. Наставили су шетање и наиђоше на лијепу оазу и одлучише да се искупају. Онај пријатељ што је добио ударац поче да се дави. Пријатељ га спаси. Када је повратио снагу, у камену уреза: данас ми је мој најбољи пријатељ спасио живот. Пријатељ га упита: зашто си оно написао у пијеску а ово на камену?

Када нас било ко увриједи, треба то да запишемо у пијеску, да би вјетар то могао избрисати. А када нам било ко учини добро, то треба урезати у камен да ни један вјетар не избрише, - одговори он.

Обоји илустрацију, а на камену напиши име свог најбољег пријатеља

Измирио се човјек са старим непријатељем, и обрадовао се више него да је нашао новог пријатеља.

ФРИЗЈЕР

Један фризер док је шишао клијента почео је разговор о Богу. Одакле толико ратова? Зашто има толико болесних? Дјеце гладне? Ако би Бог постојао Он то не би допустио. Ја не могу замислити таквог Бога. Не, Он не постоји.

Човјек са столице мирним тоном одговара.

А ја, видиш, не вјерујем у фризере. Они не постоје. Како? узвикну фризер.

Ево један управо тебе шиша.

Ма не, рече онај човјек, не постоје, иначе не би толико неуредних, неошишаних, зараслих људи ходало улицом. Ево, као овај што сада пролази поред прозора.

Али пријатељу, није проблем до фризера, него до тих људи. Неће да дођу. Нећу их ваљда на силу доводити на шишање. О томе ја и говорим – рече човјек. Бог постоји, само га људи не траже, не долазе к Њему.

Вјернику и у тами је свијетло.
Невјернику и при свијетлости мрак.

Продавница код Бога

Једна жена сањала је сан. Иза пулта у трговини стоји сам Бог.

„Господе, јеси ли то Ти“ – ускликнула је она радосно.

„Да, то сам Ја“, одговори Господ.

„А шта се може код Тебе купити“, упита жена.

Код мене се може купити све, чула је одговор.

Ако је тако дај ми молим Те здравље, срећу, љубави и успјеха, и много новца.

Бог се добронамјерно осмијехну и удаљи се у просторију иза, по наручено. Убрзо се врати са маленом папирном кутијицом.

„Зар је то све“, узвикнула је жена разочарано.

„Да то је све“, одговори Господ.

Зар ниси знала да се у мојој продавници могу добити само сјемена.

ИНТЕРНЕТ И

Драга дјецо, позабавићемо се темом за коју је потребно дубље размишљање која у коначном исходу има за циљ подстаћи на правилан избор.

Ријеч је о друштвеним мрежама и кориштењу истих.

Генерације које данас похађају основну школу уопште не познају живот без друштвених мрежа. Користе их као средство, можда већ и основно, за комуникацију, упознавање и информисање.

Нема сумње да је код многих развијена одређена врста зависности што је забрињавајуће. Комуникација путем друштвених мрежа се свела на размјену информација кратке форме.

Са друге стране све је више оних који избјегавају живи разговор. На обје стране гутитак: комуникација путем друштвених мрежа у краткој форми даје учеснику кратку информацију са недовољно података који ће бити брзо заборављени, а без живог разговра и могућнсти код сагворника у очима прочитати, са израза његовог лица схватити, осјетити и проживјети ту информацију-причу-догађај-доживљај, нећемо успјети извући поуку за себе.

Дакле, информација нам, осим блиц реакције, ништа није дала. Ипак, није све и није толико лоше.

Можда уопште није лоше. У мору информација које нуде друштвене мреже много тога је корисни и важно. Много тога нам може помоћи да проширимо своје знање, да видимо и схватимо друго и другачије. На нама је да бирамо и селектујемо од понуђеног.

ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

Да се вратимо на комуникацију. Ни ту није све лоше.

Миграција становништва из многих разлога, довела је и доводи до растанака са члановима породица, са родбином пријатељима и симпатијама. Бол због растанка ублажава могућност да се чујемо и видимо са неким ко је физички удаљен. И не само то, можемо учествовати у свакодневном животу једни других; размјеном фотографија, видео-везом, кориштењем вибера, скајпа, инстаграма и т.д. Али, драги моји, то су ипак чланови наше породице, пријатељи, добро познати нама људи и са њима можемо и требамо дијелити моменте из личног живота. Дијелити исте или објављивати у нама непознати свијет није на корист а може бити и опасно, тачније злоупотребљено.

Знам да сте помислили како су вам и то пријатељи, јер су вас „запратили“, јер и они објављују...

Нису баш сви пријатељи. Је ли тако? И на крају, пријатељ је пријатељ, а познаник је познаник. Нека нам пријатељ остане заувијек исти, а познаник постане пријатељ. У реалном свијету - да, а у виртуелном - никако.

За крај овог дијела а као потврду свега реченог, навешћу ријечи св. Апостола Павла: „Све ми је дозвољено, али све не користи. Све ми је дозвољено али не дам да ишта овлада мном!“

Вјерујем да сам подстакао на размишљање и вољу да учинимо исправан избор.

Наставиће се...

АПОСТОЛ ПАВЛЕ

Пронађи пут којим је Свети апостол Павле прошао од мјеста рођења до мјеста у коме се крстио и ширио хришћанство.

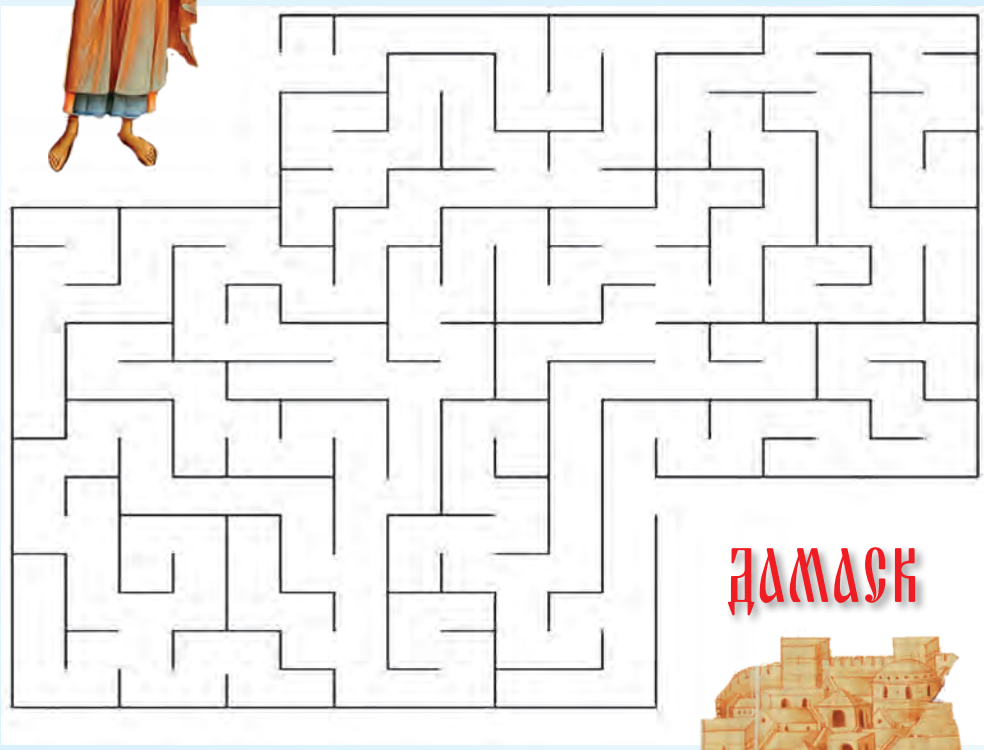

ДАМАСК

Повежи правилно реченице из живота св. апостола Павла

„Савле, Савле зашто ме гониш?”

До примања хришћанства

Савле је рођен

Када се крстио Савле је

Савла је обасјала свјетлост са неба

Павле је написао четрнаест посланица

у граду Тарсу у Малој Азији.

упита Господ.

које су ушле у канон књига Св. Писма.

и јавио му се Господ.

Савле је прогонио хришћане.

добио име Павле.

Свети апостол Павле. Родом из Тарса, а од племена Венијаминова. Најприје се звао Савле, учио се код Гамалила, био фарисеј и гонитељ Хришћанства. Чудесно обраћен у вјеру хришћанску самим Господом, који му се јавио на путу за Дамаск. Крштен од апостола Ананије, прозват Павлом и увршћен у службу великих апостола. Са пламеном ревношћу проповједао Јеванђеље свуда од граница Арабије до Шпаније, међу Јеврејима и међу незнабошцима. Добио назив апостола незнабожаца. Колико су страховита била његова страдања, толико је било његово натчовјечанско стрпљење. Кроз све године свог проповједања он је из дана у дан висио као о једном слабом кончићу између живота и смрти. Пошто је испунио све дане и ноћи трудом и страдањем за Христа, пошто је организовао цркву по многобројним мјестима, и пошто је достигао ту мјеру савршенства, да је могао рећи: „Не живим ја, него Христос живи у мени”, тада је био посјечен у Риму, у време цара Нерона, кад и апостол Петар.

ЛИТУРГИЈСКА АЗБУКА

Ако желиш бити бољи
Бити Божји, врлини ближи
Вриједно служи Божјој вољи,
Господњој служби на вријеме стижи.
Држање право,
Ђачка памет,
Евхаристији Светој приступи ти,
Живота вјечног
За час ћеш један
Истински душевни осјетит` мир.
Једино молитвом,
Кристално чистом,
Лако се чисте срце и ум!
Љубављу хришћанском,
Мудрошћу Светитељском,
Наћи ћеш истинског спасења друм!
Његов храм поштуј-хришћани моле,
Образоване, културне и овдје воле.
Причање и поздрављање са свима
Ремете мир,
Сметају другима.
Ти пристојан буди, ал`
Ћутати немој!
Уста нек` пјевају
Фини и тихи Господу пој.
Хљеб вјечнога живота узми,
Царство Божије,
Честитост, срећу,
Џак врлина са собом понеси,
Школи и дому радост донеси!

Тијана Катона,
ученица VI-1, ЈУ Друга ОШ Брчко

Богородице Дјево, радуј се благодатна Маријо,
Господ је с тобом; благословена си Ти међу
женама и благословен је Плод утробе Твоје,
јер си родила Спаситеља душа наших.

ПОШТУЈ ОЦА СВОГА И МАТЕР СВОЈУ

Често у разговору са ученицима, постављајући питање ко је наш ближњи, долазимо до закључка да дјеца на прво мјесто стављају родитеље међу своје ближње, јер су им они природно најближи.

Учимо да кроз тај природни и најближи однос дјеце са родитељима, и поштовањем родитеља, ми заправо поштујемо и друге људе, који су такође родитељи а тиме поштујемо и самог Бога. О овом поштовању нам говори и Свети апостол Павле у Новом завјету: „Дјецо, слушајте своје родитеље у свему, јер је тако угодно Богу“ (Кол.3,20).

Овај однос послушања дјеце према својим родитељима најбоље се огледа у схватању породице као домаће цркве, Цркве у малом, гдје се дјеца уче побожности, молитви али и васпитању кроз вјеру, који своју пуноћу доживљава у заједници са Христом у Цркви.

Из свега горе наведеног, долазимо до једног битног питања, а то је, какав однос треба да имамо према другим људима? Да ли поштовање родитеља, подразумијева и поштовање старијих?

Овдје треба прије свега истаћи да однос према ближњем, не подразумијева само однос према нашим родитељима.

Тај однос је много шири и већи. Наиме, Бог је дао љубав човјеку као врлину кроз коју ће човјек волећи другог човјека као што воли Бога бити у заједници са Њим, по ријечима Христовим: „Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом,“ и „Љуби ближњега свога као самога себе“ (Мт 22.38-40).

Када је у питању тај однос према нашим ближњима у животу, а самим тим и старијима, поставићемо једну једноставну једначину: „Што више страха у животу од наших ближњих, то је мање љубави, и што је више љубави према њима, то је мање страха од њих“. Када ову једначину примијенимо на однос према старијима, међу којима су наши учитељи и наставници, можемо закључити да првенствено ослобађајући се страха, страха од казне, страха од конкуренције, ми постављамо љубав као однос по коме треба да живимо.

Много је таквих примјера, на жалост.

У данашње вријеме, под утицајем савремене цивилизације, често се човјек поставља на мјесто самог Бога, у којем му на жалост, ближњи није потребан. Тај живот подразумијева стављање човјека у центар свега, без потребе ближњег, Бога и заједнице једних са другима, што заправо нарушава поглед на ближњег као икону Божију и љубав као дар како би дошли кроз ближњег у заједницу са Богом. Коријен овог проблема заправо лежи у гријеху гордости, тачније у егоизму.

У великој жељи да човјек угоди себи, често је пакостио другима, гледајући себе није видио другога поред себе, није видио свога ближњега. Гордост или егоизам представљају себељубље без могућности погледа на другога, свог ближњег. Заправо, мишљење да је човјек, дијете, појединац, центар овог свијета доводи до озбиљних поремећаја у самом односу међу људима, дјецом, поремећаја у друштву, до поремећаја и у самом образовању и васпитању. Рјешење овог проблема налазимо у изласку из круга у коме је човјек, дијете затворен као центар свијета, и у немогућности да види другог поред себе. Тек спознајом да поред нас постоји други, и да је однос са другим – ближњим, заправо наш однос са Богом. Ово је ваома важно као полазна тачка у рјешавању проблема себељубља и поштовању старијег, ближњег.

Често се сусрећемо са примјерима недостатка осјећаја да други постоји поред нас, скоро свуда и на сваком мјесту Ми хришћани смо позвани да превазиђемо ове појаве, и да сходно томе треба да препознајемо своје ближње. Свети оци нас уче, а по угледу на Христово Јеванђеље да волимо једни друге, као што Бог воли човјека. Ту је битно васпитање које се огледа у храњењу човјека, добром, храњење, човјек ријечју Божијом, храњењу Богом, које се конкретно догађа у Цркви. То је почетак васпитања које спријечава да не видимо другога, а видимо их јер смо сви заједно окупљени на једном мјесту, у Цркви Божијој. Једино у Цркви видимо оног другог поред себе, нашег ближњег кроз којег остварујемо заједницу са Богом. Ми у ближњем треба да видимо икону Божију по којој је човјек и саздан, по чему се и препознајемо међусобно.

На крају, желећи да узрастањем у васпитању, по ријечима Молитве прије учења, коју свакодневно изговарамо, будемо: „ ...Творцу нашем на славу, родитељима нашим на радост, а Цркви и отаџбини нашој на корист“.

НАЦРТАЈ АНЂЕЛА

СПАЈАЈУЋИ ТАЧКИЦЕ ОД 1 ДО 60

АНЂЕЛЕ БОЖИЈИ, ЧУВАРУ МОЈ СВЕТИ, МОЛИ БОГА ЗА МЕНЕ!

Епархијско такмичење из вјеронауке

У суботу 24. марта 2018. године у организацији Републичког педагошког завода и Мисијског фонда Епархије зворничко-тузланске у ЈУ ОШ „Доситеј Обрадовић“ у Добоју одржано је епархијско такмичење из вјеронауке. На такмичењу су учествовала 33 ученика из свих дијелова наше епархије. Ученицима су се обратили презвитер Јован Михајловић и директор школе Ведран Глигорић. Уз поздраве добродошлице ученицима, домаћини су пожељели такмичарима добар резултат на тесту. На крају такмичења свим ученицима су подијељене захвалнице и поклони, а најбољим ученицима дипломе и посебне награде. Награде за учеснике такмичења обезбиједио је Секретаријат за вјере Републике Српске, а ручак за учеснике обезбиједио је Мисијски фонд Епархије зворничко-тузланске.

Најбоље резултате постигли су следећи ученици:

1. **Маја Радић** из ЈУ ОШ „Меша Селимовић” Јања, 100 бодова;
2. **Андреа Вујановић** из ЈУ ОШ „Кнез Иво од Семберије” Бијељина, 98 бодова;
2. **Јелена Челић** из ЈУ ОШ „Вук Караџић“ Власеница, 98 бодова;
3. **Михајло Богданић** из ЈУ ОШ „Петар Петровић Његош“ Теслић, 97 бодова;
3. **Милана Томушиловић** из ЈУ ОШ „Сутјеска“ Модрича 97 бодова.

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ ВЈЕРОНАУКЕ

У Требињу, 28. априла 2018. године, у ЈУ ОШ „Вук Караџић", одржано је Републичко такмичење из православне вјеронауке за ученике седмог разреда. На такмичењу је учествовало 27 ученика, који су освојили 90 и више бодова на претходном тј. епархијском такмичењу. Веома лијеп дочек и организацију републичког такмичења обезбиједио је г. Драган Мрдић, директор ЈУ ОШ „Вук Караџић" Требиње, вјероучитељице и радници колектива ЈУ ОШ „Вук Караџић" Требиње. Награде за ученике обезбиједио је Секретаријат за вјере при Влади РС на челу са г. Драганом Давидовићем, додијелио их је др Славољуб Лукић, савјетник за Православну вјеронауку при РПЗ РС-у, који је и водио читав процес такмичења. Свечани ручак за све ученике и вјероучитеље припремила је Епархија захумско-херцеговачка.

Прво мјесто освојила је **Лана Турањанин**, ЈУ ОШ „Свети Сава" Љубиње са освојених свих 100 бодова (вјероучитељица Недељка Гудељ); 2. мјесто **Андреа Вујиновић**, ЈУ ОШ „Кнез Иво од Семберије" Бијељина 99 бодова (вјероучитељ Данијел Васић); 3. мјесто **Сава Радић** ЈУ ОШ „Свети Сава" Љубиње, (вјероучитељица Недељка Гудељ) 98 бод. 4. мјесто дијеле: **Мирјана Добрица** ЈУ ОШ „Десанка Максимовић" Трн 97 бодова (вјероучитељ Драган Ђурић), **Миодраг Остојић**, ЈУ ОШ „Кнез Иво од Семберије" Бијељина 97 бодова (вјероучитељ Дарко Алексић), **Дарија Шеховац**, ЈУ ОШ „Алекса Шантић" Војковићи, 97 бодова, вјероучитељ Драгана Ковач.

На крају можемо да закључимо да је овогодишње републичко такмичење протекло у веома лијепој атмосфери и на достојанствен начин, док су ученици-такмичари показали примјерно понашање и завидно знање. То нам показује најбоље податак да је посљедњепласирани такмичар имао знање од 72 %. Такође, ученици су се лијепо дружили и стекли нова пријатељства. Имали су прилику да упознају и наше светиње Петропавловски манастир и Манастир Херцеговачка Грачаница, те да се пуни утисака врате својим кућама.

УЧИМО КРОЗ ИГРУ

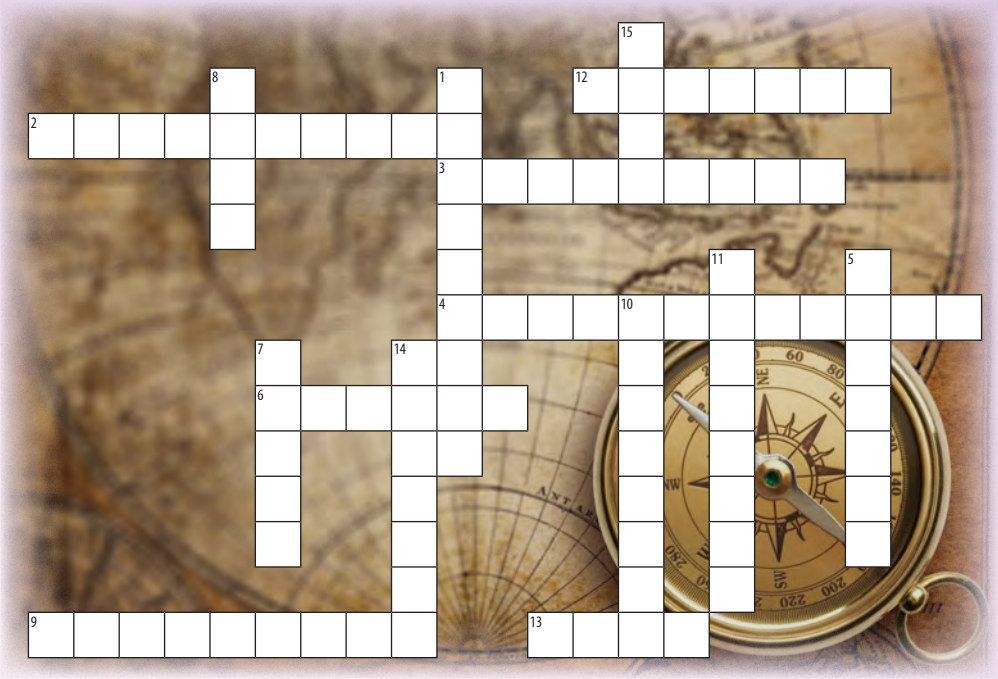

1. Најрадоснији празник, коме је посвећена свака недјеља?
2. Мајку Божију зовемо?
3. Један од чинова у тани свештенства је?
4. Православна вјера исповједа Бога Који је?
5. Други назив за Свето Писмо је?
6. На Божић празнујемо?
7. Како се зове заједница људи сједињених једном вјером у Исуса Христа, као Бога Искупитеља?
8. Један од најважнијих свештених предмета је?
9. Најбитније богослужење је?
10. Како се зову Христови ученици?
11. Период уздржавања од мрсне хране, рђавих мисли, жеља, дјела и умножавања молитава и доброчинстава зовемо?
12. Наш разговор са Богом зовемо?
13. Сваку молитву завршавамо ријечима?
14. Који је дан у седмици посвећен Васкрсењу Господа Исуса Христа?

Распоред часова

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРИЈЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК

Православни основац

МОЛИТВА ПРИЈЕ УЧЕЊА

Свеблаги Господе, пошаљи нам благодат Твог Светог Духа да оснажи наше духовне силе, да би пазећи на учење које нам се предаје порасли Теби, нашем Творцу на славу, родитељима нашим на радост, а Цркви и отаџбини нашој на корист.

МОЛИТВА ПОСЛИЈЕ УЧЕЊА

Благодаримо Ти, Творче, што си нас удостојио Твоје благодати те сло примили учење. Благослови наше старјешине, родитеље и учитеље који нас воде познању добра, и дај нам силу и моћ да продужимо ово учење..

Љуби Господа Бога свога свим срцем својим
и свом душом својом и свим умом својим
и свом снагом својом.

Љуби ближњега свога као самога себе.